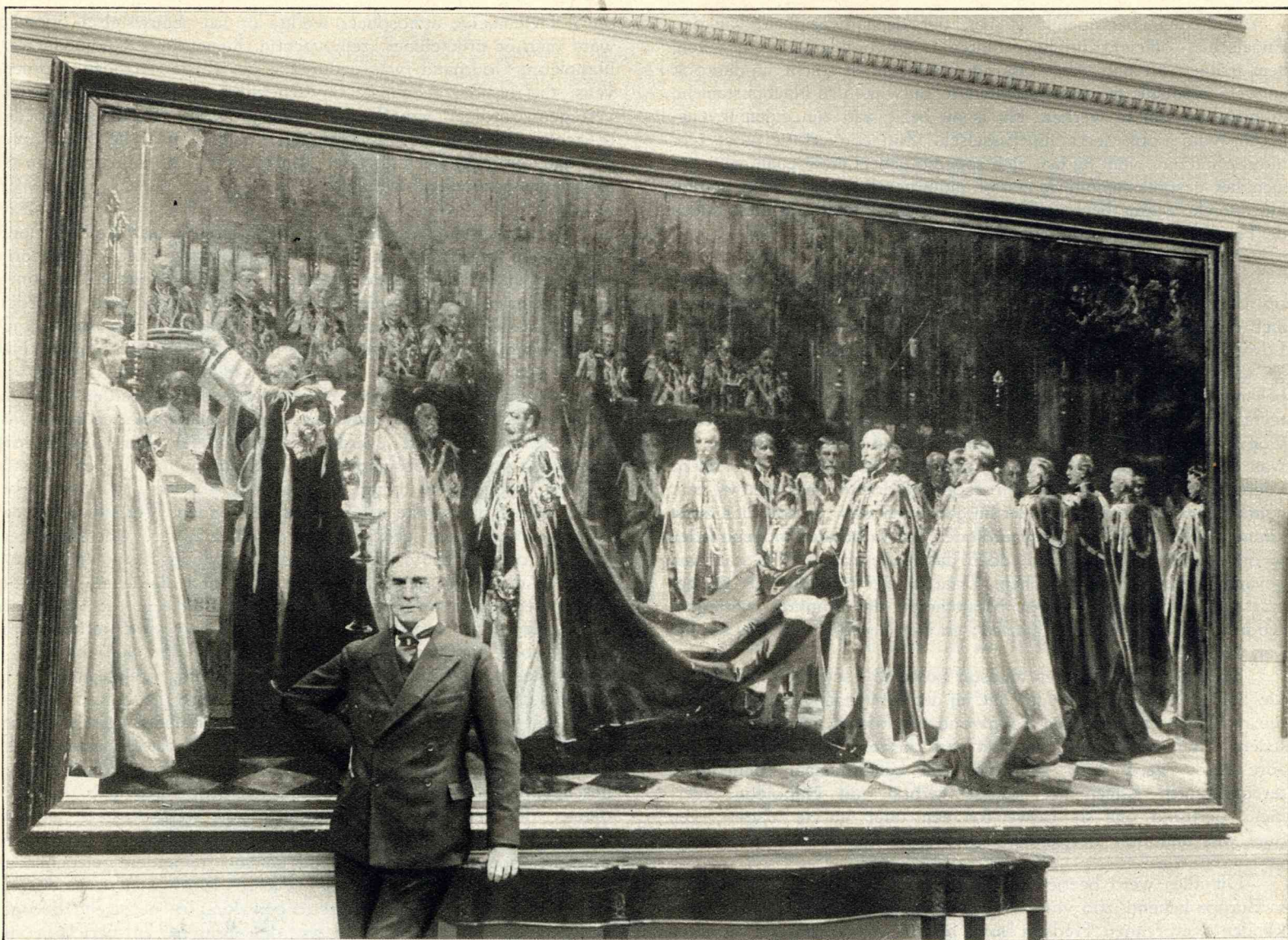

HET NIEUWSTE PORTRET van den Engelschen koning stelt hem voor in de Westminster kathedraal, terwijl hij wordt geïnstalleerd als ridder in de Bathorde. Het schilderij, van mr. Fr. Salisbury, wordt thans geëxposeerd in de Grafton Galleries te Londen.

Ga niet met mij mee

PROZAGEDICHT NAAR

De Joodsche literatuur in eiken taal bevat schoonheden, die velen hoezeer overigens ook op de hoogte totaal onbekend zijn. Wij stellen ons voor nu en dan een edelsteun uit dien verborgen schat te toonen. Het brandende proza, dat hier volgt, en dat tegelijk aan de oud-testamentische poëzie en aan dichters als Heine herinnert, zal zeker iederen lezer ontroeren.

J. L. PERETS

DOOR C. J. HILDESHEIM

Ga niet met mij mee, heerlijk, trouw-
hartig kind, droevig is de weg van
den eenzamen zwerver....

En word ik eens zwak —

En word ik eens zwak, door hartbran-
dend verlangen overvallen, neergeslagen
door smarten; en ik kniel dan voor je neer,
en smee je met een stem vol heete tranen:
„Kom!” — neig dan niet je oor tot mijn
gebed....

Droevig is de weg van den eenzamen
zwerver, door treurwilgen omzoomd, en
gansch door hun schaduw verduisterd....

De hemel heeft hem verstooten; de aarde
trok hem tot zich neer....

De straal van den heldersten, goud-
beschenen dag, die door de rouw-nevelen
dringt, wordt van allen vreugde-glans be-
roofd, en over den weg gloort even, ver-
moeid en bleek, een doode straal — een
gestorvene!...

Niet voor jou, mijn heerlijk trouwhartig
kind, is de weg van den eenzamen zwerver...

Tusschen de takken en bladeren der treur-
wilgen, die geen blanke hemel aanschouwen,
waar geen vogels zich nestelen, zal je ziel
gaan smachten naar korenvelden en ge-
zang....

Op den schaduw-vollen weg bloeien geen
bloemen, tevergeefs zullen je verlangende
oogen hen zoeken....

O, ga niet met mij mee, heerlijk trouw-
hartig kind!

Doof uit, kind, de vonk van barmhartig-
heid, die in je oogen gloeit; huivering-
wekkend en vreemd is de weg van den
eenzamen zwerver.

Treur-wilgen omringen hem van alle
zijden; beangstigend is het ruischen, dat
’snachts door de zware takken en blade-
ren gaat....

Lang-verstomde klachten, die de hemel
niet aan wil hooren, gewezen en tanden-
geknars van verstootenen en gevloekten —
’smiddernachts ontwaakt dit alles en ver-
mengt zich met het gezammer der zondige

zielen, die zoekend rondwaren, en geen uit-
komst meer vinden....

En niet vroolijker is de dag, ’n roode
zon breekt even, toornig, door de asch-
wolken van verbranden, door het stof van
hen, die nooit een graf zullen vinden in
het oude land der vaderen....

Niet voor jou is deze weg, heerlijk trouw-
hartig kind!

Ga niet met mij mee, heerlijk, trouw-
hartig kind, verschrikkelijk is de weg van
den eenzamen zwerver... Verbrijzelde
doodskoppen liggen er verspreid in de
schaduw, doodskoppen van sinds langen
tijd gestorvenen, die nooit begraven werden,
en met hun holle oogen staren zij de
wereld in, en roepen zwigend: „waarom?
waarom?”

En over lijken voert de weg; over ver-
geten, met doornen omwoekerde graven...

Dat zijn de graven van de hardnekkige,
onbuigzame koningen, die eens Gods hoogen
troon hebben bestormd, en daarna, over-